

Nummer 10	15. Maj 1913	62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Læren om evig Straf. I Stedet for Læren om, at Menneskene enten gik til Himlen eller bleve sendte til Helvede — en Lære, der for en Del af Menneskeheden betød Opnaaelsen af en lige stor Herlighed og for den øvrige Del en lige grusom Straf — i Stedet for denne Lære forkynder Joseph Smith paany Guds store Retfærdighed, som har forudskikket en Existenstilstand for Menneskets fremtidige Liv eller Tilværelse, der er forskjellig for de forskjellige Menneskers Vedkommende og afpasset efter deres moralske og aandelige Udvikling.

Angaaende dette Emne lærte Joseph Smith, at der er mange Boliger i vor himmelske Faders Rige, hvor Menneskene kunne leve, Enhver af dem i den Sphære, som passer til hans Karakter, Anlæg og den Højde af Intelligens og Sandhed, hvortil han har udviklet sig. Vore Dages Lærde vilde sige: Boliger „indrettede efter deres Evolutionstilstand". Han lærte, at ligesom der er een Herlighed som Solens, en anden som Maanens og en tredie som Stjernernes, saaledes ville Menneskene ogsaa i Fremtiden befinde sig paa indbyrdes forskjellige Trin eller Grader af Herlighed og Lyksalighed. Ligesom Himlens Stjerner ere forskjellige i Klarhed, saaledes ville Menneskene ogsaa i Fremtiden indtage uendelig mange forskjellige Trin eller Grader, der svare til de mange Forskjelligheder i deres Kundskab, Følelser, Tilbøjeligheder og hele aan-

delige Tilstand. Omgivelserne vilde med andre Ord svare til deres Natur, men der er altid en tilstedeværende Mulighed for, at de kunne forbedre saavel Omgivelserne som deres egen Natur, indtil ethvert intelligent Væsen, ethvert Menneske har opnaaet en Fylde af Glæde.

Joseph Smith kundgjorde saaledes et System af klare og tydelige Læresætninger, vedrørende Menneskets Fremtid, der paa een Gang er i Overensstemmelse baade med Retfærdighedens og Barmhjertighedens Fordringer og med menneskelig Fornuft og guddommelig Lov. Han fremsatte den Kjendsgjerning, at

„Evig Straf er Guds Straf.
Uendelig Straf er Guds Straf."

Dette vil sige, at Straffen for Synd — den „Tugtelse", som Overtrædelser have til Følge — faar Navn efter Ham, som meddeler den. Gud er evig og uendelig; derfor er Guds Straf ogsaa „evig" Straf og „uendelig" Straf. Straffen faar Navn efter den, der har givet Fuldmagt til dens Fuldbyrdelse. Straf vil altid være en Følge af Lovens Overtrædelser saavel i Evigheden som i, hvad vi her kalde Tiden. Saa længe Loven er til, vil dens Overtrædelse bringe de samme Følger: Straf. Straffen er Lovens nødvendige Følgesvend, uden hvilken den vilde være unyttig. Eftersom Straffen paatager sig hans Navn, ved hvis Autoritet den meddeles, og Loven og Straffen stadig ere forbundne med hinanden, vil Straf altid blive meddelt Lovens Overtrædere — den er med andre Ord uendelig. Deraf følger ikke, at enhver af Lovens Overtrædere vil lide evindelig. En saadan Opfattelse strider imod sund Fornuft og nedsætter Guds Retfærdighed og Barmhjertighed. Medens man nødvendigvis maa tro, at Straf altid følger Lovens Overtrædelse, modtager Synderen kun saa megen Straf, som er nødvendig for at fuldkomme Loven og rette Overtræderens egne Tilbøjeligheder, hvorefter Barmhjertigheden gjør sine Krav gjældende, som ikke kunne tilsidesættes. Den, som een Gang var Lovens Overtræder, vil nu, belært af sine Erfaringer og Lidelser, forhaabentlig vandre fremad i Harmoni med Loven og derfor i Fred.

Igjennem den hele Række af Religions-Vildfarelser saavelsom i de her fremsatte Punkter hævdede Joseph Smith saaledes Guds Sandheder og forkyndte dem for Verden. Hvis han ikke havde udført andet — hvis dette havde været den eneste Bedrift, den eneste Sten, som vor Profet føjede til Verdensfilosofiens Tankebygning, vilde han alene paa Grund heraf være godt paa Vej til at blive betragtet som een af de historiske Amerikanere, der have haft den mest betydningsfulde Indflydelse paa sine Landmænds aandelige Tilstand. Men det er jo kun Begyndelsen til hans Livsværk; det er kun en Rydning af den Byggegrund, hvorpaa et nyt Religionens og Filosofiens Tempel skal løfte sine Taarne mod Himmelen — en Bortfjernelse af de gjængse Religions-

bekjendelsers Taabeligheder, saaledes at der nu kan blive Plads til nye Tanker, til en ny Filosofi, der vil være i Harmoni med en ny og herlig Tidsalders Kundskab — det kommende Tusindaarsrige.

Jeg tør maaske her vove at forsøge paa at tegne dette Systems Omrids i store Træk og derved give eder en svag Forestilling om dets Storhed! Til at begynde med er det nødvendigt at lade eder vide, at jeg vil benytte alle Lærdomme, Ideer og Meninger, alle Forklaringer, Tankeslutninger og videnskabelige Principper, som direkte eller indirekte ere givne til Verden gjennem Profeten Joseph Smith. Uagtet nogle af de her benyttede Læresætninger findes i Mormons Bog og have deres egentlige Oprindelse hos det amerikanske Oldtidsfolks Profeter, har Verden dog i vore Dage faaet sin Kundskab om disse Ting gjennem Joseph Smiths Oversættelse af Mormons Bog. Paa samme Maade med Hensyn til Mose Bog og Abrahams Bog. Ligeledes Aabenbaringerne i Lærdommens og Pagtens Bog. Saadanne religiøse og filosofiske Principper, som findes i disse, ere givne af Gud, men Joseph Smith modtog dem og gav dem til Verden; de ville derfor her blive fremsatte som hans Lærdomme og hans Filosofi tilligemed de Udtalelser, der udgjøre Hovedpunkterne i hans Taler.

6. Profetens filosofiske Lærdomme.

„Hvad er Sandhed?" Sandhed er utvivlsomt det Maal, som Filosofien stadig søger at naa, og i denne Søgen efter Sandhed vilde det sikkert være af uvurderlig Betydning for Filosofien, om den havde en klar og tydelig Forestilling om, hvad det var, den søgte at finde; følgelig vilde en korrekt og tydelig Definition af Ordet Sandhed være af stor Nytte. Det er dog netop paa dette Punkt, at den menneskelige Tænkeevne møder de største Vanskeligheder. Det er en temmelig almindelig indrømmet Kjendsgjerning, at man endnu ved det nittende Aarhundredes Begyndelse ikke havde fundet en tilfredsstillende Definition eller Forklaring af Ordet Sandhed. Da Jesus stod bundet foran Pilatus' Dommersæde og bevidnede, at han var født for at bære Vidnesbyrd om Sandheden, fremkom Pilatus med det Spørgsmaal: „Hvad er Sandhed?" Vi kunne ikke nu vide, om han stillede dette Spørgsmaal blot for at spotte eller af ærlig Videlyst, men Guds Søn gav ham intet Svar. De fleste Bibelfortolkere sige, at den romerske Landshøvding ikke ventede paa Svaret, men forlod Retssalen for at tale til de støjende Jøder udenfor, og Alle beklage, at Lejligheden saaledes gik tabt til at modtage et guddommeligt Svar paa dette vigtige Spørgsmaal. I Omtalen af Pilatus' Spørgsmaal siger en af disse Skribenter til ham: „Du fremkom med det Spørgsmaalenes Spørgsmaal, som Tænkere i alle Tidsaldre have fremsat, men som aldrig noget Menneske har besvaret."

En verdslig Forfatter omtaler denne Begivenhed paa følgende Maade:

„Hvad er Sandhed?" var det heftige Spørgsmaal, som en romersk Landshøvding fremsatte ved en af Verdenshistoriens allervigtigste Tildragelser. Det guddommelige Væsen, som stod foran ham, og til hvem Spørgsmaalet blev rettet, gav intet Svar — medmindre selve hans Taushed maaske indeholdt et Svar. Ofte og forgjæves havde dette Spørgsmaal været stillet før — ofte og forgjæves er det stillet siden. Ingen har endnu givet et tilfredsstillende Svar."

Som Bevis paa denne Paastands Rigtighed henviser Forfatteren til Historien og bemærker følgende:

„Den Gang, da Videnskabens klare Dagslys strømmede ind over Grækenland, og den gamle Religion begyndte at forsvinde ligesom en Taagesky ved Solopgang, bleve dette Lands religiøse og tænkende Mennesker kastede ud i en Tilstand af intellektuel Haabløshed. Anaxagoras udbryder klagende: „Intet kan vides, Intet kan læres, Intet kan blive sikkert, Sandserne ere begrændsede, Forstanden er svag, Livet er kort." Xenophanes fortæller os, at det er umuligt for os at være sikre, selv naar vi forkynde Sandheden. Parmenides erklærer, at selve Menneskets Sindsbeskaffenhed forhindrer det fra at blive overtydet om absolut Sandhed. Empedocles mener, at alle filosofiske og religiøse Systemer maa være upaalidelige, fordi vi ikke have noget Kriterium, hvorved vi kunne prøve dem. Demokritus paastaar, at ikke en Gang saadanne Ting, som ere sande, kunne give os Vished; at det endelige Resultat af Menneskets Undersøgelse er Opdagelsen af, at Mennesket er ude af Stand til at besidde absolut Kundskab; at selv om det er i Besiddelse af Sandheden, kan det dog ikke være sikker paa den. Pyrrho raader os til at overveje Nødvendigheden af at tilbageholde vor Bedømmelse af Tingene, eftersom Sandheden ikke har noget Kjendemærke; saa stor en Mistro meddelte han til sine Tilhængere, at de plejede at sige: Vi paastaa Intet, ikke en Gang, at vi Intet paastaa! Epikurus lærte sine Disciple, at Sandheden aldrig kan erkjendes gjennem Fornuften. Arcesilaus benægtede Tilværelsen af saavel intellektuel som gjennem Sandserne erhvervet Kundskab, og han erklærede offenligt, at han Intet vidste, ikke en Gang sin egen Uvidenhed! Den almindelige Slutning, som den græske Filosofi kom til, var denne: Paa Grund af den indbyrdes Modsigelse mellem de Beviser, som vi erhverve os gjennem vore Sandser, kunne vi ikke skjelne mellem det sande og det falske, og saa ufuldkommen er den menneskelige Fornuft, at vi ikke kunne fastslaa Rigtigheden af nogensomhelst filosofisk Tankeslutning.

Jeg anfører disse Citater for at vise, at ingen tilfredsstillende Definition af Sandheden nogensinde er givet, hverken i ældre eller nyere Tid, hverken i Religion eller Filosofi, og ligeledes for at henlede Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at dersom Joseph Smith har givet en Definition af Sandhed, der med uimodstaaelig Kraft appellerer

til Menneskets Forstand, da maa det være en meget original og indholdsrig Udtalelse, en Aabenbaring af stor Betydning. Jeg tror, at han har givet en saadan Definition. I 1833 sagde han:

„Sandheden er Kundskab om Tingene, som de ere, som de vare, og som de skulle blive."

Dette anser jeg for at være den mest fuldkomne Forklaring af Ordet Sandhed, der findes i Verdensliteraturen. Den indbefatter relativ Sandhed, absolut Sandhed og Sandhed, saaledes som den udfolder sig og bliver til.

Det kan maaske indvendes, at denne Definition er mangelfuld, fordi den synes at gjøre Sandhed afhængig af Kundskab. „Sandheden", siges der, „er Kundskab om Tingene, som de ere osv." Denne Del af Forklaringen henfører kun til relativ Sandhed. „Sandhed, saaledes som den viser sig for os", siger S. Baring-Gould, „kan kun være relativ, fordi vi ere relative Skabninger og derfor kun have en relativ Opfattelse og Bedømmelsesevne. Vi sætte Pris paa det, som er sandt for os, ikke det, som i sig selv er sandt."

(Fortsættes.)

Foraarskonferencen i Kristiania.

Fredag Aften den 18. April aabnedes Foraarskonferencen i Kristiania med en Koncert af Sangkoret. Det righoldige og afvexlende Program, der bestod af Solo-, Duet- og Korsange, Musiknumre, Deklamationer osv., blev godt udført, og den store Forsamling, der talte 525 Personer, hvoraf en stor Del vare Fremmede, lyttede med Interesse og Opmærksomhed til det.

Lørdag Aften den 19. April afholdtes det første egentlige Konferencemøde, der aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste A. Amundsen, hvorefter Salmen: „O, Fader, lad mit Hjerte faa" blev afsungen. Konferencepræsident C. M. Nielsen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Ældsterne aflagde Rapporter fra deres respektive Arbejdsmarker som følger: Frederiksstad, Ole A. Wold; Tønsberg og Horten, P. H. Johnsen; Skien, J. Verne Nielsen; Arendal, Carl J. Olausen, og Kristiania, C. M. Nielsen. Mødet sluttede med Salmen: „Salems Konges Præstedømme". Taksigelse af Ældste Erastus H. Petersen.

Søndag Morgen den 20. April Kl. 10 blev Søndagsskolens Konference afholdt og aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Ældste Lawrence C. Monsen, hvorefter Sangen: „Fader vor i Himlen" blev afsungen. Efter at Præs. Nielsen havde gjort nogle faa Aabningsbemærkninger, aflagdes Rapporter fra følgende Grenssøndagsskoler: Drammen, Ole A. Wold; Arendal, Carl J. Olausen;

Frederiksstad, Geo. D. Pedersen, og Kristiania, A. Amundsen, hvorefter et godt og interessant Program blev udført af Kristiania Søndagsskole.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde, men haabede, at der endnu maatte blive gjort mange Fremskridt i Søndagsskolearbejdet i Kristiania Konference. Han opmuntrede Skolens Lærere og Elever til vedblivende at virke for Sandhedens Sag. Præs. Nielsen og Bestyrer A. Amundsen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk" blev afsungen. Taksigelse af Ældste O. W. Pedersen.

Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Saa sikker en Grundvold". Bøn af Præs. C. M. Nielsen. Salme: „Kom, Hellige". Præs. Nielsen aflagde Rapport over Kristiania Gren, hvorefter følgende Ældster omtalte deres Arbejde og bar deres Vidnesbyrd: Daniel L. Jensen, C. F. Pedersen, A. Amundsen, Alfred A. Larsen, Erastus H. Pedersen og Søster Christine Christophersen.

Præs. C. M. Nielsen aflagde derefter følgende Rapport over Arbejdet i Kristiania Konference i de forløbne sex Maaneder: Der er uddelt 63,545 Skrifter, omsat 943 Bøger og besøgt 19,280 Fremmedes Huse. Ældsterne have haft 3,286 evangeliske Samtaler, døbt 35 Personer, ordineret 22 til Præstedømmet, velsignet 5 Børn, erhvervet 11 nye „Stjerne"-Subskribenter og afholdt 616 Møder. I Frederiksstad og Drammen har der været afholdt Grenskonferencer.

Præs. M. Christophersen foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission; Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; C. M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference. Præs. C. M. Nielsen oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser i Konferencen som følger: Alfred A. Larsen, som Konferencens Sekretær og omrejsende Ældste.

Kristiania Gren: C. M. Nielsen, Forstander, med Alfred A. Larsen, A. Amundsen og Hans Wamsal som Medarbejdere.

Drammen Gren: Ole A. Wold, Forstander, med Daniel L. Jensen som Medarbejder.

Skien Gren: J Verne Nielsen, Forstander, med Erastus H. Pedersen som Medarbejder.

Arendal Gren: Carl J. Olausen, Forstander, med Norman H. Salvesen som Medarbejder.

Larvik og Tønsberg Gren: P. H. Johnsen, Forstander, med O. W. Pedersen som Medarbejder.

Frederiksstad Gren: C. F. Pedersen, Forstander, med Geo. D. Pedersen som Medarbejder.

Præs. M. Christophersen talte derefter til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Salmen: „Fremad, Himlen er vort Maal". Taksigelse af Br. Olaf L. Olausen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Salems Konges Præstedømme". Bøn af Ældste J. Verne Nielsen, hvorefter Salmen: „Hør i din Enbaarnes Navn" blev afsungen. Præs. C. M. Nielsen talte derefter til Forsamlingen om Evangeliets første Principper og Nødvendigheden af at adlyde samme. Søster Ruth Madsen sang en Solo, hvorefter Koret sang Salmen: „Blomstre som en Rosengaard". Præs. M. Christophersen omtalte ogsaa Evangeliets første Principper og forklarede deres Betydning og Vigtighed. Mødet sluttedes med Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme". Taksigelse af Ældste Carl A. Thørnblom.

Mandag Aften den 21. April Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste Erastus H. Pedersen og Salmen: „Fader vor i Himlen". Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præs. C. M. Nielsen bleve følgende Rapporter aflagte: Ungdomsforeningens Missionærer i Kristiania Konference, Br. Reidar C. Warring og Søstrene Christina Christophersen og Asta Larsen. Drammens Ungdoms- og Skrifteforening, Ole A. Wold; Arendals Hjælpeforening og Skrifteforening, Carl J. Olausen, Frederiksstads Ungdomsforening, Søster Gunda Christiansen. Kristiania Unge Mænds Forening, Br. Bernt Ingebrigtsen og Unge Kvinders Forening, Søster Jenny Schøn; Skrifteforeningen, Søster Marie Gartman; Hjælpeforeningerne i Frederiksstad: Lawrence C. Monsen; Drammen: Ole A. Wold; Tønsberg: P. H. Johnsen, og Larvik: J. Verne Nielsen. Violin-Solo af Ragnar Ingebrigtsen. Præs. M. Christophersen udtalte sin Anerkjendelse af det gode Arbejde, som var udført, og gav mange gode Raad og Lærdomme. Br. Reidar C. Warring og Søstrene Christine Christophersen og Asta Larsen bleve derefter foreslaaede og opholdte som Ungdomsforeningens Missionærer i Kristiania Konferenee.

Præs. C. M. Nielsen udtalte sin Tak og Paaskjønnelse af Sangkorets gode Arbejde ved Koncerten saa vel som under Konferencen. Mødet sluttedes med Salmen: „Zion, o Zion! hvor er du mig kjær". Taksigelse af Br. Bernt Ingebrigtsen.

Mandag og Tirsdag afholdtes Præstedømsmøder for Ældsterne, og Tirsdag Aften sluttede Konferencen med en Fest for de Hellige og Missionærerne. Et godt Program udførtes, og Forfriskninger serveredes.

Alfred A. Larsen,
Konferencens Sekretær.

— Naar vi tilfulde indse, at enhver Handling er et Frø, der før eller senere vil bære Frugt efter sit Slags i vor egen aandelige Have, da ville vi kun tillade os selv at udføre det bedste, vi formaa.

Torsdag den 15. Maj 1913.

Præsident Clawsons Farvel.

Apostel Rudger Clawson, som i omtrent 3 Aar har præsideret over den europæiske Mission, er løst fra denne Stilling og vendt tilbage til sit Hjem i Zion. Han forlod Liverpool den 11. April med Dampskibet „Virginian" og kan altsaa nu glæde sig over atter at være samlet med sin Familie og sine Kjære i Bjergenes Dale. Ældste E. Taft Benzon er beskikket til at lede Missionens Affærer, indtil Præs. Clawsons Efterfølger ankommer.

Præsident Clawson rejste hjem, ledsaget af Ældsternes og de Helliges bedste Følelser. Han var elsket og agtet af Alle, som bleve bekjendte med ham, og han kan se tilbage paa en vel udført Mission, rig paa Begivenheder og Fremskridt.

I en Afskedsartikel i »Millennial Star« for den 17. April giver Præsident Clawson en statistisk Oversigt over det Arbejde, som er udført af Ældsterne i den europæiske Mission i de 3 Aar, han har præsideret. Der er fra 1. Januar 1910 og til 1. April dette Aar uddelt 17,740,831 Skrifter, omsat 695,016 Bøger, og 5,366 Personer ere tillagte Menigheden ved Daab. Dette er et godt Resultat, naar Hensyn tages til de Forfølgelser, som have fundet Sted i alle Lande, og som navnlig i England udartede til Pøbeloptøjer af værste Slags. Den 15. Oktober 1912 blev den franske Mission organiseret, saaledes at den europæiske Mission nu omfatter 6 Missioner. Kirken har i dette Tidsrum erhvervet sig 4 nye Forsamlingshuse i England og 1 i Bergen, Norge.

Præsident Clawson slutter sin Afskedshilsen til Ældsterne og de Hellige i Missionen med følgende Ord:

„Det store sidste Dages Værk viser alle Tegn paa sikker og vedvarende Vægt og Trivsel baade hjemme og ude. Jeg har glædet mig i mit Arbejde i Missionsmarken. Jeg veed, at det Evangelium, som meddeles de Hellige i denne Tid og Slægt, er en „Guds Kraft til Frelse". I al Oprigtighed bevidner jeg, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Jesus er Kristus, Verdens Frelser. Havde jeg en Engels Tunge, vilde jeg forkynde disse Sandheder til alle Mennesker og indbyde dem til at omvende sig fra deres Synder og adlyde Evangeliet.

Der er mange ydmyge, trofaste og gudhengivne Sidste-Dages Hellige i denne Mission, hvis Bekjendtskab jeg har gjort ved vore Sammenkomster og Møder, og som jeg skatter meget højt. Jeg vil altid være interesseret i deres Velfærd.

Jeg formaner eder, Brødre og Søstre, til at vedblive i Trofasthed

indtil Enden, og til eder saavel som til Ældsterne i hele Missionen siger jeg Farvel og Gud velsigne eder. Rudger Clawson."

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Ældster ere løste fra deres Missionsvirksomhed Skandinavien: Ether Frederiksen fra Kjøbenhavns Konference og Lawrence C. Monson fra Bergens Konference; de forlode Liverpool den 3. Maj med Dampskibet „Corsican". John Elmer Larsen fra Bergens og Anders C. Pedersen fra Aarhus Konference; de forlade Liverpool den 17. Maj med Dampskibet „Tunisian".

Ankomst. Følgende Ældster fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 7. Maj for at virke som Missionærer i Skandinavien: Harald T. Hansen, Perry, Utah; Erastus P. Petersen, Levan, Utah, og Daniel C. Jensen, Salt Lake City, Utah.

Beskikkelse. Disse Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer: Harald T. Hansen i Aarhus, Erastus P. Petersen i Aalborg og Daniel C. Jensen i Kjøbenhavns Konference.

Forflyttelse. Ældste Hans Johansen er løst fra den svenske Mission, hvor han har virket i 6 Maaneder, og kaldet til at arbejde Resten af sin Missionstid i den skandinaviske Mission. Han er beskikket til at virke i Kjøbenhavns Konference.

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen indledes den 11. April med en vellykket og godt besøgt Aftenunderholdning, der gaves af Ungdomsforeningen med Assistance af Kjøbenhavns Grens Sangkor. Et godt Program, bestaaende af Korsange, Oplæsninger og Deklamationer, blev udført.

Lørdag Aften den 12. April Kl. 8 afholdtes Konferencens første Møde, som aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader". Bøn af Ældste Alf. E. Petersen, hvorefter Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk" blev afsungen. Konferencepræsident Henry A. Bjørkman bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Ældsterne aflagde Rapporter over deres Virksomhed i de respektive Grene de sidste sex Maaneder som følger: Joseph E. Jensen og Axel Jensen, N.-Ø. Sjællands Gren med Hovedkvarter i Helsingør; Arbejdet i denne Gren var i god Fremgang, og to vare tillagte Menigheden ved Daab; N. L. Hansen og Louis C. Jacobsen, N. V. Sjællands Gren med Hovedkvarter i Holbæk; S. V.

og S. Ø. Sjællands Gren, Simon Christensen og John W. Christensen; Lolland-Falsters Gren, August H. Knebelau og Niels Hansen; 1 var tillagt Menigheden ved Daab; Bornholms Gren, Alfred E. Petersen og Otto N. Smith. Alle Ældsterne udtalte deres Tilfredshed med at virke i Herrens Tjeneste og sagde, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare meget lovende. Præs. Henry A. Bjørkman aflagde derefter Rapport over Kjøbenhavns Gren, af hvilken det fremgik, at 17 vare tillagte Menigheden ved Daab i det forløbne Halvaar, og meget godt Arbejde var udført. Han omtalte de forskjellige Organisationers Virksomhed og den Nidkjærhed, som Søskende i Grenen lagde for Dagen i Udførelsen af deres Pligter. Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte". Taksigelse af Ældste P. H. Sørensen.

Søndag Morgen Kl. 10. Søndagsskole-Konference. Den aabnedes med Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa". Bøn af Ældste John S. Hansen. Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen" blev derefter afsungen, hvorefter Præs. H. A. Bjørkman bød Forsamlingen Velkommen. Rapporterne fra Konferencens forskjellige Søndagsskoler aflagdes som følger: Holbæk: N. L. Hansen; denne Skole har 36 Medlemmer og to Klasser; Helsingør: Joseph E. Jensen, 20 Medlemmer; Næstved, Simon Christensen, 11 Medlemmer; Bornholm, Alf. E. Petersen, 20 Medlemmer. De to sidste Skoler ere nylig organiserede; Søborg, C. Carl Anhder, 30 Medlemmer; Kjøbenhavn, Thorvald Petersen.

Salmen: „Kjærlighed er Lysets Kilde" blev derefter afsungen, hvorpaa Kjøbenhavns Grens Søndagsskole udførte et smukt og interessant Program, bestaaende af Lektier fra de forskjellige Klasser, Sange og Deklamationer. Søborg Søndagsskole var tilstede og deltog i Programmet med en Korlæsning og Sange.

Missionspræsident Martin Christophersen talte derefter til Skolen. Han roste det udførte Program og udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne samt opmuntrede Skolens Lærere og Elever til Trofasthed i Søndagsskolearbejdet. Sangen: „I vort elskte Deseret" blev afsungen, og Skolen sluttedes med Taksigelse af Ældste James Hansen.

Søndag Eftm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenen saa dejlig oprinder paany". Bøn af Ældste August H. Knebelau, hvorefter Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt" blev afsungen. Følgende Ældster aflagde derefter Rapporter og bar deres Vidnesbyrd: John S. Hansen, Robert H. Sørensen, C. Carl Anhder, Ether Frederiksen, Peter W. Kjær og James Hansen. Til Afvexling blev Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv" afsungen.

Præs. H. A. Bjørkman aflagde derefter en samlet Rapport over det udførte Arbejde i Kjøbenhavns Konference: 15 Missionærer have i de forløbne 5½ Maaned uddelt 56,038 Skrifter, omsat 2665 Bøger, besøgt 26,881 Fremmedes Huse, haft 1622 evangeliske Samtaler, af-

holdt 581 Møder, døbt 20, ordineret 5 til Præstedømmet og velsignet 11 Børn. Han roste det lokale Præstedømme for dets Bistand og Søskende for deres Trofasthed.

Præs. M. Christophersen udtalte sin Glæde over de gode Rapporter og over, at Udsigterne for Fremtiden vare saa gode. Han foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved Kirkens sidste Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær. Det blev derefter foreslaaet at løse Henry A. Bjørkman fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem; ligeledes løstes C. Earl Anhder med samme Tilladelse. Ældste Neeley L. Hansen, hidtil Forstander for Holbæk Gren, blev beskikket til Præsident over Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren.

Præs. H. A. Bjørkman oplæste derefter Missionærernes Beskikkelser som følger: Som Medarbejdere i Kjøbenhavns Gren: James Hansen, Ether Frederiksen og Peter W. Kjær.

N. Ø. Sjællands Gren (Helsingør): Joseph E. Jensen, Forstander, med Axel Jensen som Medarbejder.

N. V. Sjællands Gren (Holbæk): August H. Knebelau, Forstander, med Louis C. Jacobsen som Medarbejder.

Syd-Sjællands Gren (Næstved): Simon Christensen, Forstander, med Otto N. Smith som Medarbejder.

Lolland-Falsters Gren (Nykjøbing F.): Niels Hansen, Forstander.

Bornholms Gren (Rønne): Alfred E. Petersen, Forstander, med John W. Christensen som Medarbejder.

Det blev ogsaa foreslaaet at opholde Søster Ingrid Christensen som Organist for Kjøbenhavns Grens Sangkor med Edna Christophersen som Medhjælper samt alle Sangkorets Medlemmer.

Mødet sluttedes med Salmen: „Gjør, hvad er ret, thi snart Dag det vil blive". Taksigelse af Ældste Christian O. Jensen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej". Bøn af Ældste Robert H. Sørensen. Derefter Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer".

Præs. H. A. Bjørkman omtalte sine Missionserfaringer og de Følelser, der besjælede ham nu, da han var ved at sige Farvel til sin Fødeby efter 2½ Aars Missionsarbejde her, samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. En Korsang blev til Afvexling affungen, hvorefter Ældste N. L. Hansen udtalte sine Følelser ved Tiltrædelsen af sit nye Embede som Præsident over Kjøbenhavns Konference.

Præsident P. H. Sørensen fra Aarhus omtalte Pauli Liv og Lære og Evangeliets Betydning og Indflydelse. Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. M. Christophersen sluttedes Mødet med Afsyngelse af Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil". Taksigelse af August H. Knebelau.

Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde for Konferencens Ældster, hvor Rapporter aflagdes og gode Raad og Formaninger bleve givne. Den kvindelige Hjælpeforening serverede Middagsmad for Missionærerne efter Mødet, en Opmærksomhed, Alle satte stor Pris paa.

Mandag Aften Kl. 8½ aabnedes Mødet med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Ældste Robert H. Sørensen, hvorefter Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue".

Rapporter bleve derefter aflagte over Konferencens kvindelige Hjælpeforeninger som følger: Kjøbenhavns Gren, Søster Marie Christensen og Holbæk Gren, Søster Mary Rasmussen. Derefter aflagdes Rapporter over Ungdomsforeningerne: De unge Mænds Forening i Kjøbenhavn, Br. J. J. Dam; de unge Kvinders Forening, Søster Mathilde Zabell; Bornholms Ungdomsforening, Ældste Alf. E. Petersen; Holbæk Forening, Søster Marie Olsen.

Præs. M. Christophersen talte dernæst til Forsamlingen om de forskjellige Organisationers Betydning og Nødvendighed. Han foreslog at indsætte Br. Thorvald Nielsen som Sangleder med Br. Niels Christian Hansen som Medhjælper, hvilket enstemmigt vedtoges. Konferencen sluttede med Afsyngelse af Salmen: „O Herre, lad mig komme frem". Taksigelse af Ældste James Hansen.

Tirsdag Aften den 15. April gav Ungdomsforeningen en særdeles vellykket selskabelig Sammenkomst for Missionærerne, hvortil Grenens Medlemmer og Venner vare indbudte. Der serveredes Chokolade og Kager, et godt improviseret Program udførtes, og Alle havde en fornøjelig Tid.

James Hansen,
Sekretær.

Nadveren.

Alle Evangeliets Principper, Lærdomme og Ordinancer ere afhængige af og virke gjennem Tro. Tro er Evangeliets første og vigtigste Princip og den Kraft, der inspirerer os til Udførelsen af enhver Pligt imod Gud og os selv. Troen er den Grundvold, hvorpaa hele vort aandelige Liv hviler. Vi burde huske paa, at enhver Pligt, vi opfylde, og enhver god Gjerning, vi udrette, er i Overensstemmelse med den Pagt, vi gjorde med Gud, da vi gik ned i Daabens Vande og bleve begravede med Kristus.

Vi vide alle, at den bedste Maade, hvorpaa vi grundigt kunne lære en Lektie eller blive fuldkommen bekjendte med en Pligt, er at blive paamindet om den ofte. Den Lektie, som vi aldrig repetere, og den Pligt, som vi tabe af Syne, vil snart være fuldstændig glemt. I et guddommeligt inspireret Religionssystem, som vor Herres Jesu Kristi Evangelium er, kunde vi næsten vente, at der maatte findes en Maade, hvorpaa vi kunde blive paamindede om vore Pagter. Det vilde ikke blot være en god Ting, men ogsaa meget nødvendigt, at Evangeliet belærte os om Maaden, hvorpaa vi kunne forny den Pagt, som vi gjorde i Daaben. Sakramentet eller Nadveren er en saadan Ceremoni, hvorved vi kunne forny vor Pagt.

Sakramentet eller Nadveren blev indstiftet af den Herre Jesus Kristus selv. Det var ved Paasketid. Jesus mødtes med sine udvalgte Disciple i en stor Sal i Jerusalem. De nøde det sidste Maaltid sammen. Vi læse, at Jesus tog Kalken, takkede og sagde: „Tager dette, og deler det imellem eder." Senere tog han Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gjøre dette til min Ihukommelse." Ligeledes tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder." (Luk. 22: 13—20.) Saaledes blev Nadveren indstiftet. Efter Frelserens Død samledes de Hellige ofte for at bryde Brødet og forny deres Pagter. (Ap. Gjer. 2: 46.)

Angaaende Hensigten med dette af Herren selv indstiftede Nadvermaaltid kan der ikke være nogen Tvivl. „Gjører dette", sagde Jesus, „til min Ihukommelse". Paulus omtaler i sit Brev til Korinthierne, hvorledes og hvorfor Sakramentet blev indstiftet. Først blev Brødet brudt og velsignet og givet til de Forsamlede. Derefter blev Kalken velsignet og givet paa samme Maade. Efter at begge Dele vare velsignede, siger Paulus, at Herren forklarede dem, at de skulde gjøre dette til hans Ihukommelse. „Thi", fortsætter Paulus, „saa ofte som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer." (1. Kor. 11: 23—30.) Derpaa advarer den store Hedningernes Apostel dem imod at tage af Nadveren uværdigt; thi den, som gjør dette, „paadrager sig Skyld overfor Herrens Legeme og Blod". Altsaa Paulus, som var undervist af Herren selv, havde den Opfattelse, at Nadvermaaltidet var en Ihukommelsesceremoni, ved hvilken man fornyede sin Pagt med Herren. Men for den, der nød Sakramentet uværdigt og uren i Herrens Øjne, kunde det ikke være en Fornyelse af Pagten, men vilde i Stedet for være en Vanhelligelse af den hellige Ordinance.

Herrens Nadvere er en meget enkel og ukunstlet Ceremoni. Den har dog stor religiøs Betydning. Apostlerne og de første Kristne havde Forstaaelsen af dens Mening og dens Indflydelse paa vort aandelige Liv.

Selv efter Apostlernes Bortgang gjorde Sakramentets sande Aand og Hensigt sig gjældende i nogen Tid. Historikeren Mosheim beskriver Tilstanden i den kristne Kirke i det andet Aarhundrede paa følgende Maade: „Naar de Kristne mødes for at nyde Herrens Nadvere, hvilket de have for Vane at gjøre hovedsagelig om Søndagen, da velsigne de Brødet og Vinen ved, at Forsamlingens Præsident eller Biskop udtaler visse Bønner over det. Vinen bliver blandet med Vand og Brødet brækket i Smaastykker. Noget af det velsignede Brød og Vin sende de i Almindelighed til de Fraværende og Syge som et Udtryk for den Omsorg og de gode Følelser, de nære for dem. Der er mange Beviser paa, at denne hellige Ceremoni blev betragtet som en Nødvendighed til Opnaaelsen af evig Salighed." Den rigtige Forstaaelse af Sakramentets Betydning og den rette Maade at uddele det paa gik dog lidt efter lidt tabt for Kirken, eftersom denne blev mere populær og hedensk.

Det er kun et yderligere Bevis paa det store Frafald, at Herrens Nadvere blev forvansket i den kristne Kirke. Det er ikke nødvendigt her at omtale alle de Forandringer og Forvanskninger, som denne hellige Handling blev Gjenstand for, men kun at give en kort Oversigt over nogle af de vigtigste af dem.

Det varede ikke ret længe efter Apostlernes Bortgang, før der i Kirken opstod Uenighed om, hvor ofte Maaltidet skulde nydes, og hvilket Tidspunkt der var det mest passende, samt andre mere eller mindre ubetydelige og intetsigende Enkeltheder. Der var jo ingen guddommelig inspireret Leder af Kirken efter Apostlernes Død; hvorledes kunde der da blive andet end Uenighed og Misfornøjelse? Ikke-Troende, udøbte Troende og Medlemmer, der gjorde Bod, bleve Alle systematisk udelukkede fra S[illegible]ntforsamlingerne. Det var rigtigt, at de skulde advares imod at nyde Nadveren uværdigt, men at udelukke dem var Noget, man lærte af Hedningerne. Derefter kom betydningsfulde Forandringer i selve Handlingen. Den hellige Ordinance blev gjort til et uudgrundeligt Mysterium. Man lærte, at Brødet og Vinen paa Grund af Nadverbønnen blev forvandlet eller omdannet til Jesu virkelige Kjød og Blod. De vare da ikke længere Symboler eller Sindbilleder, men selve Kristi Legeme og Blod. Dette ledte ganske naturligt til, at selve disse Symboler bleve gjorte til Gjenstand for Tilbedelse og Dyrkelse. Den Skik opstod at løfte Brødet og Vinen op for Forsamlingens Øjne, saaledes at den kunde betragte begge Dele med hellig Ærefrygt. Derefter indførtes Messen, en Ceremoni, der skulde repræsentere en mystisk Lidelse, en mystisk Udgydelse af Blod, en mystisk Død, kort sagt en mystisk, men alligevel fuldtud ægte Gjentagelse af vor Forløsers Sonoffer. Man kom dernæst til den Slutning, at det ikke var nødvendigt at uddele baade Brødet og Vinen. Man mente, at Jesu Legeme og Blod var i lige høj Grad tilstede i hver af dem. Saaledes blev det halve af

Sakramentet afskaffet. For yderligere at vise, hvor sørgelig forvansket denne ligefremme Ordinance blev, behøve vi blot at anføre nogle af Pave Gregor III.s Kjendelser:

„Dersom Nogen formedelst Ligegyldighed ødelægger Nadveren, det vil sige Offeret, lad ham da gjøre Bod et Aar. . . Dersom han uforsigtigt lader noget af det falde til Jorden, maa han synge halvtreds Salmer. Den, der forsømmer at tage Vare paa Offeret, saaledes at der gaar Orm i det, eller det taber sin Farve og Smag, skal gøre Bod i 30 eller 20 Dage, og Offeret maa opbrændes med Ild. Den, som vender op og ned paa Bægeret ved den hellige Handlings Slutning, maa gjøre Bod i 40 Dage. Dersom en Draabe fra Bægeret skulde falde paa Alteret, maa Præsten suge Draaben op og gjøre Bod i tre Dage, og det Linklæde, som Draaben berørte, maa vaskes tre Gange over Bægeret, og Vandet, det blev vasket i, kastes i Ilden."

Alt dette lyder i vor Tid ikke stort anderledes end de meningsløse Domme i en Panteleg, og dog har den kristne Verden i vore Dage ikke gjort nogen Fremgang vedrørende Nadveren med Undtagelse af, at disse overtroiske Kjendelser af Gregor have tabt deres Autoritet.

Hvor kolde og forfriskende er ikke den levende Oases Vande, naar man er træt og udmattet efter Rejsen i den livløse Ørken! Hvor indbydende er ikke det friske, grønne Græs omkring den sprudlende Kilde, og hvor skjønt er ikke Synet af Træernes Blomster og Blade for den, hvis Øjne smerte under de skiftende, solbagte Sandmassers blændende Skin! Har man aldrig før sat Pris paa det friske Vand og Naturens Liv, vil man gjøre det under saadanne Forhold. Det er altid med en lignende Følelse af Befrielse, af Vederkvægelse, af inderlig Glæde og Tilfredshed, at man fra en Tur ind i den moderne kristne Theologis livløse Sandørken vender sig til ny Aabenbarings herlige og oplivende Kildevæld og lader Øjet hvile paa det sikre, levende Guds Ord. Her alene er der Ro, Fred og absolut Sikkerhed; her er en frodig Jordbund, grønne Træers kjølende Skygge og Livets Vand. Udenfor findes kun den livløse, tørre og brændende Sandørken. (Fortsættes.)

Dødsfald.

Kirstine Petersen. Søster Kirstine Petersen afgik ved Døden den 17. Marts 1913 i sit Hjem i Levan, Utah. Begravelsen fandt Sted den 19. Marts under stor Deltagelse. Søster Petersen blev født den 7. Februar 1830 i Snede Sogn, Danmark, annammede Evangeliet i 1872 og emigrerede til Zion i 1875. Hun var Enke og Moder til 12 Børn, af hvilke 8 ere døde.

— Marie Sander. Søster Marie Sander døde i Salina, Utah, den 19. Marts 1913 og blev begravet den 22. Marts. Søster Sander var født i Tyskland den 8. April 1838, men kom til Danmark da hun

var ganske ung. Her annammede hun Evangeliet i Aaret 1864. I Forening med to af sine Børn emigrerede hun til Utah for ca. 10 Aar siden. Hun døde i sin Datters, Søster Carl S. Nielsens Hjem og efterlader sig 3 Børn i Danmark.

— Nelius Kaalstad. Broder Nelius Kaalstad afgik ved Døden Torsdag den 11. April i sit Hjem i 20. Ward i Salt Lake City i en Alder af 51 Aar. Han blev begravet under stor Deltagelse paa Byens Kirkegaard den 14. April. Br. Kaalstad blev født den 2. Decbr. 1862 i Kristiania, Norge, annammede Evangeliet sammesteds den 15. August 1888 og var en trofast og nidkjær Arbejder i Herrens Vingaard. Han tilligemed Hustru og 5 Børn emigrerede i 1911 til Zion, hvor tre Døtre allerede opholdt sig. Han efterlader sig saaledes Hustru og 8 Børn.

Missionærernes Rapport for April 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James C. Bolander	Aalborg	8	2046	44	1192	181	60	3		1
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	10804	95	4858	346	128			2
N. L. Hansen	Kjøbenhavn	14	6951	393	2476	216	128	2	3	
C. M. Nielsen	Kristiania	15	4210	63	1146	310	95	6		
Hyrum D. Jensen	Bergen	13	7462	288	3512	563	150	12	1	10
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	9	3545	95	3204	340	57	1		2
Totalsum for Missionen		77	35018	978	16388	1956	618	24	4	15

Ovenstaaende Rapport for April viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Aarhus Konf. 600, 2. Bergens Konf. 574.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 28, 2. Bergens Konf. 22.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Trondhjems Konf. 356, 2. Aarhus Konf. 270.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 43, 2. Trondhjems Konf. 38.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)